

นิทานเรื่อง แผนที่ใบไม้กับพายุกิฮิเมะแรก

ณ หุบเขาที่อากาศกำลังเริ่มเย็นลง "ป้าเต่า" ผู้รอบรู้ได้เรียกสัตว์ตัวน้อยๆ มารวมกัน เพื่อมอบหมายงานสำคัญก่อนฤดูหนาวจะมาเยือน ป้าเต่านำ "แผนที่ต้นฉบับ" ที่วาดเส้นทางไปยัง ถ้ำอู่น ซึ่งเป็นที่หลบภัยเดียวในป่านี้มาให้ดู "เด็กๆ ต้องแบ่งกลุ่มกัน แล้วลอกแผนที่เส้นทางนี้ลงบนใบไม้ของกลุ่มตัวเองให้ละเอียดและชัดเจนที่สุดนะ เพราะเมื่อพายุกิฮิเมะแรกมาถึง หิมะจะกลบทุกอย่างจนมองไม่เห็นทาง แผนที่ใบไม้จะเป็นสิ่งเดียวที่นำทางพวกเธอไปสู่ความปลอดภัย"

กลุ่มของ "ลูกหมาป่า" "ลูกกระต่าย" และ "ลูกกวาง" ตกลงกันว่า ลูกหมาป่าจะรับหน้าที่เป็นคนวาดแผนที่.

ลูกหมาป่ารีบใบไม้มา แต่สายตาของเขากลับมองออกไปที่ทุ่งหญ้าซึ่งเพื่อนๆ กลุ่มอื่นกำลังวิ่งเล่นกันอยู่ เขาจึงรีบใช้กิ่งไม้ขีดเขียนลงบนใบไม้อย่างรวดเร็ว ลายเส้นคดเคี้ยวไปมา สัญลักษณ์รูปก้อนหินก็วาดลวกๆ จนดูคล้ายพุ่มไม้ เกมเส้นทางที่ต้องอธิบายว่า "ให้เลี้ยวซ้ายตรงต้นสนใหญ่" เขาก็ขีดแค่ลูกศรหยิกหยักโดยไม่สนใจเขียนคำอธิบายให้ครบถ้วน.

"เสร็จแล้ว! เอาไปส่งป้าเต่ากันเถอะ จะได้รับใบไม้!"

ลูกหมาป่าโยนใบไม้ให้เพื่อน.

ลูกกระต่ายวิ่งขึ้นมา "แต่มันดูไม่ออกเลยนะว่าตรงนี้คืออะไร ลายมือเธอยิ่งเหยิงไปหมด เกมสัญลักษณ์ก็ไม่ครบ"

"โอ๊ย! จะเอาอะไรมากมาย สงสัยๆ ไปให้มันเสร็จก็พอแล้ว"

ป้าเต่าเห็นว่ามียอवादก็ให้ผ่านแหละ ถึงเวลาจริงพวกเราก็คงคลำทางไปได้เองนั่นแหละ!" ลูกหมาป่าตอบปิดรำคาญแล้ววิ่งออกไปเล่นทันที.

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา พายุกิฮิเมะแรกพัดถล่มหุบเขาเร็วกว่าที่คาดไว้ ลมกระโชกแรงและหิมะขาวโพลนบดบังทุกสิ่ง กลุ่มของลูกหมาป่าต้องรีบเดินทางไปยังถ้ำอู่น พวกเขากางแผนที่ใบไม้ออกมาดูท่ามกลางลมหนาว

"เราต้องไปทางไหนต่อ?" ลูกกวางถามพร้อมกับตัวสั่น.

ลูกหมาป่าเพ่งมองลายมือที่ตัวเองขีดเขียนไว้ลวกๆ สัญลักษณ์ที่ควรจะเป็นหน้าผากกลับดูเหมือนทางเดินราบเรียบ ลูกศรที่ขีดไว้หวั่นๆ ก็ชี้ไปทางไหนไม่รู้เพราะเส้นมันทับกันไปหมด

"ฉันท... ฉันทอ่านไม่ออก" ลูกหมาป่าสำราญ

เสียงของเขาสั่นคลอนไม่ใช่แค่เพราะความหนาว แต่เพราะความหวาดกลัว

พวกเขาตัดสินใจเดินเดาสุ่มไปตามรอยหยิกหยักบนใบไม้ แต่ยิ่งเดินก็ยิ่งหลงลึกเข้าไปในป่าสนที่หนาวและว่างเปล่า ไม่มีถ้ำอู่น ไม่มีที่หลบภัย มีเพียงความหนาวเย็นที่กัดกินเข้ามาในกระดูก

ลูกหมาป่าก็มองแผนที่ในมือที่ตอนนี้ไร้ค่าไม่ต่างจากเศษใบไม้แห้งๆ ธรรมชาติไม่ได้ดูเขาไป ไม่มีป้าเต่ามาหาคะแนน หรือสิ่งให้กลับไป... ธรรมชาติเพียงแค่ปล่อยไว้ "ผลงานที่ทำงานไปอย่างขอไปที" ได้ทำหน้าที่ของมันอย่างชัดตรง และนำพาพวกเขาไปสู่จุดจบที่พวกเขาต้องแบกรับผลกระทบนั้นด้วยตัวเอง

